

РЕШЕНИЕ

№ 492

гр. София, 23.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 15.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **10436** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 29, ал.5 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 25793 от 25.11.2011 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 12626 от 07.11.2011 г. по описа на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), наричана за краткост Комисията, подадена от К. Т. Ц., ЕГН 55050505320, живущ [населено място], [улица] срещу Решение № 272 от 18.10.2011 г. на Комисията, с което е установена и обявена неговата принадлежност към органите по чл. 1 от Закона лица, а именно, че е бил агент на ДС – П..

В жалбата се излагат съображение за незаконосъобразност на обжалваното решение на Комисията, твърди се, че К. Ц. е тероризиран от бившата държавна сигурност още от ученическите му години. Излагат се съображения, че преди да му бъде връчено решението на Комисията, същото е станало достояние на медиите. Моли да се отмени оспореното решение, като незаконосъобразно и неправилно, ведно с всички произтичащи от това правни процеси.

В хода на съдебното производство редовно призован се явява лично, представлява се от процесуалния си представител – адв. Б., който поддържа жалбата, моли да се

отмени решението на Комисията и депозира писмено становище. По време на хода по същество, процесуалният представител излага съображения за нищожност на оспорвания акт на основание чл. 173, ал.2 от АПК и да се върне преписката на Комисията с указание за тълкуване на представените с преписката писмени документи.

Ответникът – КРДОПБГДСРСБНА, редовно призован се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата, предлага същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението на Комисията да се потвърди.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Между страните не се спори, че производството е започнало по повод писмо от Общинската избирателна комисия (ОИК) при [община], вх. № 12012 от 17.10.2011 г., с приложен списък на регистрираните в ОИК при община «П.» кандидати за общински съветници, кметове на населени места и кметове на [община] за изборите на 23.10.2011 г.

С Решение № 272 от 18.10.2011 г. на Комисията е обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от Закона. В административния акт е посочено, че К. цинаделов е вербуван от старши лейтенант Ю. Г. С. и майор Л. на 30.06.1987 г. и е регистриран на 05.08.1987 г. Осъществяваното сътрудничество е към ДС - П. в качеството на агент с псевдоним «В.».

Документите, въз основа на които е установена принадлежността по чл. 1 от Закона са регистрационен дневник; картон обр. 4; дело № 83668 с арх. № Ia 2983 – Агент «В.», вкл. Съдържащите се в него писмени документи – Предложение за установяване на оперативен контакт с лицето К. Т. Ц. от [населено място] с вх. № 28 от 16.01.1987 г., Искане до началника на отдел III – ДС образец 1 и образец 2; Искане относно справка за лице в И. от 12.01.1987 г. ; Справка от И. с вх. № 063 от 21.01.1987 г.; Справка относно проучване на лицето К. Ц.; 2 бр. - Рапорт относно проведени разговори с жалбоподателя за връзките му с югославския гражданин В. М. рег. № 5064 от 18.11.1986 г.; рапорт относно проведен разговор с ДЗ - Т. във връзка с посещението му в С. рег. № 2422 от 01.06.1987 г.; Рапорт относно проведена извънредна среща с агент «П.» на 25.01.1987 г. Рег. № 424 от 08.02.1987 г.; Рапорт относно проведен разговор с КВ «Т.» във връзка с посещението на югославския гражданин В. М. в [населено място] рег. № 2420 от 08.06.1987 г.; 2 – бр. Сведение относно посещение на В. М. в П. и проявен интрес около близките на съпругата на КВ в [населено място]; рапорт относно личните впечатления от к.в. «Т.» при ОР С. с рег. № 2474 от 02.06.1987 г.; Предложение относно вербовка на лицето К. Ц. за агент на отделение ДС – П. с рег. № 2478 от 02.06.1987 г.; Рапорт относно извършена вербовка на лицето К. Ц. от [населено място] за агент на ДС, по линия на югославското разузнаване с рег. № 2844 от 06.07.1987 г.; Регистрационна бланка за регистрация на агент «В.»; Утвърден план относно насоки за обучение и възпитание на агент «В.».

В хода на съдебното производство като доказателства са приети, представените с жалбата и административната преписка писмени документи.

Допуснато, изслушано и прието без оспорвания е заключение по Съдебно графическа експертиза. От нейното заключение се установява, че експерта допуска, че основният ръкописен текст, съдържащ се в «Сведение, относно посещение на В. мостев в П. и появен интерес около близките на съпругата на КВ в [населено място]» е изпълнен от К. Т. Ц.. На поставени въпроси в хода на съдебното заседание експертът уточни, че за

него е допустимо текстът да е положен от жалбоподателя, тъй като от написването му и датата на изследването е изминал голям период от време, който при представянето на сравнителния материал е свързан и с промяна на динамичния стереотип на почерка, както и че в текста има чужд почерк. Така приетото заключение се кредитира изцяло от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на К. Ц., чрез Б. пощи и е връчено на адресата си на 24.10.2011 г., видно от известие за доставяне (л.258). Жалбата е подадена чрез административния орган в 14 –дневния преклузивен срок по чл. 149, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване, поради което жалбата е допустима и като такава следва да се разгледа по същество.

Едновременно с жалбата до съда е депозирана и молба от К. Ц., с която на основание чл. 32 от ЗАП (отм.) е поискано Комисията да преразгледа решението си и да го отмени. Нормата на чл. 32 от ЗАП (отм.) регламентира, т.нар. право на отзив, което е въведено в чл. 91 от АПК. Правилно и законосъобразно ответникът не се е произнесъл по нея, а я препратил ведно с административната преписка на съда по арг. от чл. 92, ал.1 от АПК, тъй като същият действа в обвързана компетентост и актовете му по силата на закона не подлежат на административен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.2 от Закона за обявяването на принадлежност на български граждани, заемащи публични длъжности или извършващи публични дейности, към органите по ал. 1 се извършва при условията и по реда предвидени в него. В чл. 3, ал.1, т.12 и т. 26 е предвидено, че публични длъжности по смисъла на закона са изпълнителните директори на изпълнителни агенции и ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, и техните заместници, както и главните секретари, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците на отдели и началниците на сектори в централната и териториалната администрация на изпълнителната власт.

Административното производство по установяване и обявяване на определена категория лица за принадлежали към органите по чл.1 от Закона и решението на Комисията, с което завършва това производство имат регистрационен характер. Те не създават нито права, нито задължения за лицата, за които има данни, че са сътрудничели на посочените органи. Комисията осъществява своите правомощия, чрез издаване на решения, в които се обявяват имената на определени лица, като целта на закона е да се сведе до знанието на членовете на съвременното гражданско общество на факти, които биха могли да имат нееднозначна морална и обществена оценка. Тези административни актове, установяват и удостоверяват наличието на конкретно обстоятелство - принадлежало ли е лицето, заемащо публична длъжност и лицето, което се е възползвало от правата си по чл. 31 от закона към съответните държавни служби.

Съгласно чл. 24 от Закона принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон се установява при наличие на дейност като щатен или нещатен служител или секретен сътрудник на горепосочените органи. Дейността като агент, за какъвто е обявен оспорвания, е форма на дейност като секретен сътрудник по смисъла на легалната

дефиниция на § 1, т.4 от ДР на закона и попада в кръга на дейностите, извършвани от лицата, оказвали негласна помощ на посочените в чл. 1 от Закона органи. Това обстоятелство се установява въз основа на изрично и изчерпателно изброените в нормата на чл. 25, ал.1 от Закона документи, като са разграничени различни хипотези според вида дейност. Според приложимата за конкретния случай разпоредба на чл. 25, ал.1, т.3 от закона, установяването на дейност като агент се извършва на базата на следните документи, съдържащи се в информационните фондове: собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител; наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители. Граматическото тълкуване на цитираната разпоредба налага извода, че изброяването на тези документи е алтернативно, а не кумулативно. Наличието на който и да е тях, в случая - регистрационен дневник, карти обр.4 - 2 броя, картон обр. 5, доклади, протоколи за вербуване и сваляне в архив, саморъчно написано сведение, е достатъчно основание за обявяване на принадлежност по смисъла на закона. Изброените документи са от кръга на посочените в чл. 25, ал.1, т.3 на закона и същите носят достатъчно информация, за да може да се направи извода, че оспорваният е бил агент на ДС - П.. Следва да се отбележи, че в административно производство, провеждано по Закона, органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т. е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като изискващите се по чл. 25, ал.1, т.3 предпоставки са налице по отношение на проверяваното лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, което е направено посредством оспореното решение. Установяването на истинността на картон обр. 4 и на цялото агентурно дело на жалбоподателя, не е от компетентността на ответника, тъй като последния има за функция да провери дали са налице някое от изискванията на чл. 25, ал.1 от Закона, за да обяви лице, заемащо длъжност съгласно чл. 3 от Закона за съпричастно към стрателните на ДС или разузнавателните служби на БНА.

В допълнение и за яснота е необходимо да се посочи, че въпросът за качеството на агент и доказателствата, въз основа на които се установява принадлежността към органите по чл.1 то Закона, е разгледан в Решение № 4 от 26 .03.2012 г. по конст. дело № 14 от 2011 г. на КС, с което е отхвърлено искането на тричленен състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 25, т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (обн., ДВ, бр. 102 от 19 декември 2006 г., последно изменен, ДВ, бр. 48 от 24 юни 2011 г.) в частта относно “документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители”.

Що се каса е до наведените доводи в хода на съдебното производство за нищожност на обжалвания акт и писмените документи, на които същият се основа, същото е неоснователно. На първо място съгласно чл. 4, ал.1 от Закона посочва, че комисията,

която е колегиален орган, който осъществява политиката на Р. Б. за разкриването, обявяването и съхраняването на документите на Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия. Съгласно чл. 5, ал.1 от същия закон се състои от 9 члена, които имат право на два мандата. С оглед представените и приети по делото писмени документи се установява, че постановяване на оспореното решение на нейното заседание са присъствали 6 от всичките ѝ 9 члена, които са подробно описани в Протокол № 186 от 17.10.2011 г. (л. 266). Следователно е изпълнено изискването на чл. 8, ал.2 от закона да присъстват повече от половината ѝ членове, а самото решение да е взето с гласовете на повече от половината членове. Първоначално заседанието е открито при отсъствието на членовете Т. К. – в отпуск и Р. Б. и В. К., които са се присъединили съответно към 09,25 ч. и чл. 9,30 часа, поради което на това заседание е отсъствал само един от членовете на комисията, т.е. същата е заседавала при необходимия кворум. При вземане на оспореното решение са гласували «ЗА» всички осем присъстващи члена. Следователно може да се направи извода, че е спазена законовата процедура по издаване на обжалвания административен акт и от компетентен орган, поради което не се установяват предпоставките за неговата нищожност. Това означава, че след като решението е издадено от компетентен орган не са налице предпоставките на чл.173, ал.2 от АПК.

Що се касае до исканата нищожност на съдържащите се в агентурното досие на жалбоподателя писмени доказателства, съдът не може да извърши инцидентен контрол върху същите, защото по горе вече бе обяснена доказателствената им стойност в административното производство.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същия не следва да се присъждат разноси.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр.4 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Т. Ц. срещу Решение № 272 от 18.10.2011 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е установена и обявена неговата принадлежност към органите по чл. 1 от Закона лица.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: